

Sygn. akt V CSK 731/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa F. Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko K. D., R. S. i E. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego R. S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 270/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego R. S. na rzecz powódki kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

W niniejszej sprawie pozwany R.S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 lipca 2014 r. oddalającego apelację pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 11 grudnia 2013 r., którym Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty tego Sądu z dnia 13 marca 2012 r. w części nakazującej pozwanym K. D., R. S. i E. D., aby solidarnie zapłacili powódce kwotę 245 674,94 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 202 619,99 zł od dnia 18 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty. Powołując się na obie podstawy kasacyjne z art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 11 grudnia 2013 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny w sposób ewidentny naruszył przepisy art. 5, art. 354 § 2, art. 471 i art. 483 § 1 k.c.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów, świadczących

o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych, powinien natomiast wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzenia wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Tak rozumianej oczywistości skarżący nie wykazał, nie świadczy o niej bowiem powtórzenie argumentów przytoczonych w uzasadnieniu powołanych podstaw kasacyjnych.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 i 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).